

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. [redacted] a soudkyní [redacted] ve věci

žalobce

JUDr. [redacted] nar. [redacted]
bytem [redacted]
zastoupeného advokátkou Mgr. [redacted]
se sídlem, [redacted]

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

za účasti

por. [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-4/ČJ-2014-0011 KR, se zrušují.
- II. Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy se nařizuje do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v bodě 3) jeho žádosti ze dne 14. 8. 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 12. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-5/ČJ-2014-0011KR. Tímto rozhodnutím byla s odkazem na zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů částečně odmítnuta jeho žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, k osobě por. [REDAKCE] komisaře skupiny vnitřní kontroly Policie ČR Obvodního ředitelství policie Praha 1, a to v části žádosti doručené dne 14. 8. 2014 pod bodem 3) týkající se vzdělání uvedené osoby a bodem 5) týkající se jeho platu.
2. Městský soud v Praze o věci rozhodl rozsudkem č.j. 8 A 197/2014-66 ze dne 5.10.2017, kterým žalobě zcela vyhověl a nařídil Policii ČR poskytnout požadované informace.
3. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 20. 9. 2018, č.j. 10 As 345/2017-73 shora uvedené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že ve vztahu k informacím o dosaženém vzdělání souhlasí s městským soudem, že policie měla žalobci poskytnout informaci o tom, jakou vysokou školu pan [REDAKCE] vystudoval. Ve vztahu k informacím o platu Nejvyšší správní soud uvedl, že bude na zdejším soudu, aby zhodnotil, zda test proporcionality provedený Policií ČR umožňuje v duchu závěrů Ústavního soudu vyslovených v nález ze dne 17. 10. 2017 ve věci IV. ÚS 1378/06 odmítnout poskytnutí informace o výši platu pana [REDAKCE] či zda bude zapotřebí, aby policie provedla nový test proporcionality.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce má za to, že otázka ohledně vzdělání uvedené osoby je otázkou naprosto legitimní, jelikož se jedná o otázku veřejného zájmu a to s ohledem na to, že souvisí s jeho veřejnou (úřední) činností a funkčním zařazením. Žalobce považuje napadené rozhodnutí v části týkající se služebního příjmu uvedené osoby s odkazem na precedenční rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62 a ze dne 27.5.2011, 5 As 57/2010-79 za nezákonné. Zdůraznil, že svou žádost podal z důvodu svého zájmu o zjištění profesní a s tím související morální kvality úřední osoby, se kterou přišel do styku a která vystupovala neprofesionálně, protiprávně a bránila žalobci nahlížet do spisu.
5. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 28. 1. 2015 s odkazem na argumentaci uvedenou v napadených rozhodnutích navrhnul žalobu zamítnout.

III.

Obsah spisu

6. Městský soud v Praze věc opětovně projednal a při svém rozhodnutí vycházel z následujících skutkových zjištění, která vyplývají ze spisu soudu a ze správního spisu žalovaného, s tím, že je dle ust. 110 odst. 3 soudního řádu správního vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

7. Žalobce se svou žádostí o informace ze dne 14. 8. 2014 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím domáhal poskytnutí těchto informací k osobě por. Bc. [REDAKCE], komisaři skupiny vnitřní kontroly Policie ČR Obvodního ředitelství policie Praha 1:
- 1) Od kdy je ve služebním poměru u Policie České republiky, v jakých služebních hodnostech, na jakých služebních místech a na jakých služebních působištích, kde a s uvedením doby od kdy do kdy.
  - 2) Od kdy je služebně zařazen jako komisař skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha 1.
  - 3) Jakou vysokou školu vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá v úředním styku, a v jakém oboru.
  - 4) Zda proti němu bylo v minulosti vedeno řízení o kázeňském přestupku a pokud ano, kdy, o jakém, z jakého důvodu a s jakým výsledkem.
  - 5) Jaký služební příjem mu byl vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb..
8. Povinný subjekt žádost posoudil a poskytnul informace ohledně bodů 1), 2) a 4). Současně vydal rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-5/ČJ-2014-0011KR, kterým byla žádost o poskytnutí informace odmítnuta ohledně bodů 3) a 5).
9. V odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011 sp. zn. 2As 8/2011 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. 9As 34/2008, z jejichž obsahu vyplynulo, že informace o uplatňování dosaženého vzdělání policisty a dalších kvalifikačních předpokladů pro výkon funkce, které jsou v konkrétním posuzovaném případě součástí služebního hodnocení policisty, jsou osobními a citlivými údaji dle ust. § 4 písm. a), písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a proto jsou vyloučeny z působnosti InfZ.
10. Při svém rozhodování ohledně dotazu týkajícího se služebního příjmu vycházel povinný subjekt z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – zejména z rozsudku sp. zn. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011, rozsudku sp. zn. 4 As 40/2010 ze dne 11. 11. 2011, dále z rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 45 A 4/2012-76 ze dne 27. 6. 2012, stanovisek Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3. 6. 2011 a ze dne 11. 8. 2011 a z Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím zveřejněném dne 6.9.2011, a dále z právních názorů odborné literatury a z výkladů samotných právních předpisů (zejména zákona č. 101/2000 Sb. a zák. č. 106/1999 Sb.).
11. Při interpretaci uvedeného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím se povinný subjekt zabýval výkladem některých pojmů a otázkou, o jaké osobě mohou být základní osobní údaje poskytnuty, a dospěl k závěru, že „veřejnými prostředky“ jsou veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, organizační složce státu, která je účetní jednotkou podle zvláštního právního předpisu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hl. m. Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hl. m. Prahy, jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky a že tedy „příjemcem veřejných prostředků“ u Policie České republiky je policejní prezidium, útvary s celostátní působností a krajská ředitelství, které zákon stanovil jako organizační složky státu. Na základě výše uvedeného povinný subjekt dospěl k závěru, že příslušník Policie České republiky není příjemcem veřejných prostředků dle ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

12. Dále povinný subjekt poukázal na ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého správce údajů může osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu dotčených osob tehdy, pokud poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, pokud tyto údaje vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti, či o jeho funkčním nebo pracovním zařazením. Informace o výši příjmu bezprostředně nevypovídá o veřejné nebo úřední činnosti či o funkčním nebo pracovním zařazení konkrétního zaměstnance, avšak určitý vztah k výkonu jeho funkce má. Zároveň upozornil na povinnost správce údajů, který provádí zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, v tomto případě zpřístupňování údajů na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, když je podle § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů dána povinnost dbát práva na ochranu soukromého života subjektu údajů. Informace požadované žadatelem, které se týkají příjmu osob, bezprostředně zasahují do jejich soukromého a osobního života, neboť představují informaci o jejich majetkových poměrech (rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů UOOU-02103/13-2 ze dne 8. března 2013).
13. Povinný subjekt dále provedl v duchu nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 40/08 ze dne 25.6.2009 a Pl. ÚS 15/96 ze dne 9. 10. 1996, test proporcionality, který spočívá v posouzení kritérií vhodnosti (v posouzení, zdali institut omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl), a potřebnosti (porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě) a v porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, v rámci kterého uvedl: „Povinný subjekt se při posuzování kritéria vhodnosti zabýval tím, zda získání individuální informace o příjmu, je schopno přispět k účelu práva na informace. Z hlediska uvedeného kritéria je nutné zvážit, zda příslušné opatření je schopné dosáhnout požadovaného cíle, tj. kontroly ze strany veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky. Z koncepce zákona č. 106/1999 Sb. jednoznačně vyplývá, že účelem zjištění je, jak se s veřejnými prostředky nakládá, jakým způsobem jsou distribuovány. Z jednotlivých bodů žádosti vyplývá, že žadatel má zájem o zjištění osobních a citlivých údajů konkrétní osoby, které se týkají sdělení kompletního průběhu a rozsahu služby, dokončeného vzdělání, případných kázeňských trestů a služebního příjmu. Ze struktury žádosti rozhodně nevyplývá skutečnost, že údaje jsou požadovány se záměrem veřejného zájmu a stejně tak ze struktury žádosti nic nenasvědčuje zájmu směřujícímu ke zjištění hospodaření s veřejnými prostředky státu. Z kontextu žádosti je zřejmé, že žadatel usiluje o zjištění komplexních informací ke konkrétní osobě. Rozsah informací přesahuje účel, pro který byl zákon č. 106/1999 Sb. koncipován a z požadovaných údajů lze dovodit, že přesahují rámec práva na informace jako práva politického a účelově směřují ke zjištění informací, které mohou vypovídat o soukromí konkrétní osoby. Na základě provedeného rozboru kritéria vhodnosti lze konstatovat, že poskytnutí požadovaných údajů, by bylo zásahem do práva na ochranu soukromí a zároveň poskytnutí požadované informace by bylo v rozporu s účelem, pro který byl zákon č. 106/1999 Sb. koncipován.“
14. Povinný subjekt dále uvedl, že při svém rozhodování o částečném odmítnutí žádosti vycházel v první řadě ze souboru informací, které byly v žádosti uvedeny, a konstatoval, že žadatel směřuje ke zjištění osobních údajů konkrétního příslušníka policie. Na základě informací, které mu byly poskytnuty k profesnímu působení [REDAKCE] získal údaje o jeho působení a zařazení na konkrétních služebních místech od vzniku služebního poměru, stejně tak získal informace o jeho současném působení u policie a dále byly žadateli poskytnuty údaje týkající se kázeňských přestupků jmenovaného. Dalšími údaji, které žadatel dle zák. č. 106/1990 Sb. požadoval (bod 3) a 5) žádosti), byly údaje, kterými „žadatel jednoznačně sledoval zájem soukromý a lze dovodit, že tyto části žádosti, tak jak jsou koncipovány, nespádají do roviny zájmu veřejného. Poskytnutím všech požadovaných údajů by žadatel získal soubor osobních údajů policisty, a tím by došlo k zásahem do integrity jeho osobnosti.“
15. Povinný subjekt proto odmítl poskytnout údaje týkající se dosaženého vzdělání [REDAKCE] a v požadovaném rozsahu jeho platu, z důvodu, že se jedná v obou případech o osobní údaje spadající do kategorie popisného údaje a jednoznačně se jedná o údaje osobní povahy, na které se vztahuje právo na ochranu soukromého života. Poskytnutím těchto údajů, v kontextu s ostatními

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

požadovanými údaji, by došlo k prolomení práva na ochranu soukromí osoby. Pro neposkytnutí údajů o vystudované vysoké škole dále povinný subjekt vycházel z názoru, že informace o uplatňování dosaženého vzdělání jsou osobními a citlivými údaji dle § 4 písm. a), písm. b) InfZ, a proto jsou vyloučeny z působnosti InfZ. Poskytnutím uvedených údajů by povinný subjekt upřednostnil právo politické před právem na ochranu soukromí a tím *by došlo k prolomení práva na ochranu soukromí osoby a bylo by postupováno v rozporu s ustanovením § 10 zákona č. 101/2000 Sb., neboť by bylo neoprávněně zasahováno do soukromého a osobního života subjektu.*

16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 9. 2014 odvolání, v němž kromě jiného uvedl, že jeho žádost o informace ze dne 14. 8. 2014 nebyla podána samoučelně či bezdůvodně, ale *z důvodu zájmu o zjištění profesní, a s tím související morální kvality úřední osoby, se kterou dne 8. 8. 2014 přišel do úředního styku, kdy tato osoba vystupovala neprofesionálně a bránila žalobci v právu nahlížet do spisu č.j. KRP4-252899/ČJ-2014-001157-S.* Žádost o informace se týkala policisty – úřední osoby ve funkci komisaře skupiny vnitřní kontroly, tedy osoby veřejně činné a týkala se jeho profesního života a odbornosti, nikoliv jeho soukromí. Odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 453/03 ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010, ze kterých vyplývá, že otázka č. 3) v žádosti, vztahující se k vzdělání osoby por. [REDAKCE] komisaře skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha, je proto otázkou naprosto legitimní, která souvisí s jeho veřejnou (úřední) činností a funkčním zařazením, neboť má souvislost s jeho kvalifikací a tedy předpoklady pro výkon úřední funkce.
17. Žalobce dále ve svém odvolání poukázal na pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 A 1/2011-64-68 ze dne 22.4.2013, ve kterém se uvádí, že služební hodnocení policisty kromě jeho identifikačních údajů je údajem o jeho profesní kariéře a pracovní činnosti a neobsahuje žádné údaje o jeho privátní sféře. Žalobce zdůraznil, že žádal právě a pouze o informace o profesní kariéře úřední osoby a zároveň policisty, a o jeho profesních předpokladech k výkonu vedoucí funkce u Policie ČR. Mezi ně patří i informace o dosaženém vzdělání, zvláště pak za situace, kdy je notorií a z veřejně dostupných zdrojů ověřitelnou skutečností, že někteří policisté, strážníci, úředníci a další osoby, pohybující se v oblasti veřejného života, studovali na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni za nestandardních studijních podmínek a získali tak vysokoškolské vzdělání, aniž splnili obvyklé podmínky nutné pro jeho dosažení.
18. Ve svém odvolání k neposkytnuté informaci formulované v otázce č. 5) žalobce uvedl, že služební příjem policisty je vyplácen z veřejných prostředků, kdy příjemcem těchto veřejných prostředků není Policie ČR, ale konkrétní fyzická osoba. K podpoře svého tvrzení odkázal na výklad ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, který provedl Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 5 As 64/2008-155 ze dne 1. 6. 2010 a sp. zn. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011, podle kterého „...zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 InfZ příjemcem veřejných prostředků“. Pokud povinný subjekt uvádí, že ve smyslu judikatury Ústavního soudu je údajně nutné přistoupit k testu proporcionality, který se uplatní v případě kolize dvou nebo více základních práv, v dané věci o žádnou kolizi dvou základních práv nejde, neboť řešení této pouze zdánlivé kolize vyplývá přímo ze zákonného textu, totiž z ustanovení § 8b odst. 1, 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, který žádnou možnost volného výkladu nebo správního uvážení či testu proporcionality povinným subjektům neposkytuje. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011 totiž stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. V závěru svého odvolání žalobce uvádí, že rozhodnutí ředitele krajského ředitelství policie je nezákonné a svévolné, když namísto transparentního informování veřejnosti o otázkách veřejného zájmu, toto rozhodnutí obhájí utajování informací před veřejností, aniž by pro toto odepření existoval dostatečný materiální důvod.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že souhlasí s povinným subjektem, že je vždy třeba povinnost poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podrobit důkladnému posouzení též z hlediska možné kolize se zákonem č. 101/2001 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů. Dále uvedl, že akceptuje názor povinného subjektu, že je i v tomto případě namístě provedení testu proporcionality, neboť jen tak je možno uplatnit obecný princip zákazu zneužití práva, který také povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl. Právě na jeho základě dospěl k závěru, že v daném případě ke kontrole hospodaření s veřejnými prostředky je zcela dostačující odkaz na zařazení příslušníka bezpečnostního sboru do příslušné tarifní třídy, jehož podmínky jsou stanoveny přímo v zákoně č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v platném znění a v nařízení vlády č. 454/2012 Sb., vydanému k jeho provedení. Žalovaný jako odvolací orgán napadené rozhodnutí Policie ČR Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy ve svém rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014 potvrdil.
20. Co se týče provádění testu proporcionality, má žalovaný za to, že argumentace žalobce je nedostačující a vyloučení provedení testu proporcionality neobstojí. Zde je nutné uvést, že žalobce měl zájem na zjištění celého souboru osobních údajů pro svoji vlastní potřebu, což prokázal i svým prohlášením v odvolání, jednoznačně tak popřel, že důvodem jeho žádosti byl veřejný zájem. Žalovaný uvádí, že i v těchto případech je na místě provedení testu proporcionality, neboť jen tak je možno uplatnit obecný princip zákazu zneužití práva, který také povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl. Právě na jeho základě dospěl k závěru, že v daném případě ke kontrole hospodaření s veřejnými prostředky je zcela dostačující odkaz na zařazení příslušníka bezpečnostního sboru do příslušné tarifní třídy, když podmínky jsou stanoveny přímo v zákoně č. 361/2003 Sb. a v NV 454/2012 Sb. Toto své stanovisko povinný subjekt také podrobněji v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozvedl.
21. Žalovaný tak akceptoval právní úvahy povinného subjektu ohledně neposkytnutí informací pod bodem 3) a 5) žádosti, když povinný subjekt v daném případě vycházel ze skutečnosti, že zájem na ochraně soukromí, resp. ochraně před neoprávněným používáním osobních údajů převažuje nad kontrolou nakládání s veřejnými prostředky a podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odvolání zamítl a rozhodnutí Policie ČR Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-314506-4/ČJ-2014-0011KR ze dne 27. 8. 2014 jako správné svým rozhodnutím č.j. MV-129838-2/KM-2014 ze dne 10.10.2014 potvrdil.
22. Ministr vnitra následně v návaznosti na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, čj. 8 As 55/2012-62, dospěl k závěru, že je třeba změnit aplikaci § 8b zákona č. 106/1999 Sb., a proto rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2014, č. j. MV-129838-2/KM-2014, jakož i rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-5/ČJ-2014-0011KR, v přezkumném řízení svým rozhodnutím č.j. MV-129838-6/KM-2014 ze dne 20.11.2014, zrušil a věc vrátil k novému řízení povinnému subjektu. Do rozhodnutí o přezkumném řízení podal rozklad jak žalobce dne 15. 12. 2014 tak i povinný subjekt dne 11. 12. 2014. V rozkladovém řízení bylo toto rozhodnutí pro nicotnost zrušeno rozhodnutím Ministra vnitra č.j. MV-3547-4/VS-2015 ze dne 16.1.2015.
23. Osoba zúčastněná na řízení využila svého práva vyjádřit se k věci a uvedla: *Chtěl bych pouze uvést, jak jsem uvedl dříve, že pan [REDAKCE] své žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. využívá pouze k tomu, aby na nás vyvinul jakýsi tlak, protože dne 14. 8. 2014 proběhlo jednání mezi mnou a jím, kdy jsem mu neumožnil nahlédnout do spisového materiálu, který jsem neměl ve své dispozici, a on ihned vzápětí na to si podal stížnost na můj postup, která byla ředitelem Obvodního ředitelství Prahy 1 vyřešena. Následně samozřejmě ihned podal žádost ve smyslu ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., takže tímto způsobem de facto vyvíjí tlak na naši nezávislost, na náš úsudek, na naše rozhodování.*
24. V návaznosti na toto vyjádření sdělil žalobce: *Chtěl bych se vyjádřit k označením, že zneužívám práva na informace. Je pravda, že jsem si na [REDAKCE] stěžoval, ale stěžoval jsem si naprosto právním loajálním postupem,*

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

nepoužil jsem žádných hrubých, nevhodných, nespolečenských výrazů. Odmítám, že bych ho šikanoval, že bych mu vyhrožoval, že bych ho zastrašoval, že bych vyvíjel nátlak. Těžko budu žádat informace k nějakému policistovi, se kterým jsem nepřišel do styku. Jsem daňový poplatník, vydělávám poměrně hodně peněz a platím si ze svého státní aparát, jehož součástí je nebo byl pan [REDAKCE]. Jestliže potkám policejního úředníka, který se podle mého názoru nechová tak, jak by se chovat měl, porušuje zákony, tak, domnívám se, že je mým legitimním právem požádat o informace a zeptat se na informace, na které mám právo. To není nátlak, to není zastrašování, to není šikanování. Já jsem tyto informace žádal ve více případech, a pokud mi byly poskytnuty, tak jsem je nikdy nikde nezveřejňoval, nikomu dalšímu jsem je neukazoval, ty osoby jsem nijak nedehtoval. Prostě jsem s těmi informacemi nakládal tak, jak s nimi nakládat má, tzn., byly pro moji potřebu. Žalované Ministerstvo vnitra ani Policie České republiky, a ani pan [REDAKCE] nemohou uvést jeden jediný případ, kdy bych získané informace někde vyvěsil na internetu s nějakými drzými komentáři apod. To znamená, že obviňovat mě z toho, že na někoho vyvíjím nátlak, a že někoho zastrašuji, to mě připadá dost nízke, není to pravda.

IV.

Posouzení žaloby

25. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
26. Co se týče informací o vzdělání, Městský soud v Praze s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č.j. 10 As 345/2017-73 opakuje, že je-li určité vzdělání podmínkou kvalifikace pro výkon určité funkce ve veřejné správě nebo při výkonu veřejné moci obecně, pak nelze v zásadě odmítnout poskytnutí takové informace ohledně konkrétní osoby, která je zařazena na konkrétním služebním místě a na tomto místě tedy vykonává veřejnou moc. Jelikož soud neshledal žádné jiné důvody, které by mohly vést k odmítnutí poskytnout tuto informaci postupem podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., považuje napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu v této části, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nezákonné.
27. Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 10. 2017 ve věci IV. ÚS 1378/16 vyslovil, že informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobními údaji spadajícími pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, které zaručují právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a právo na informační sebeurčení a umožňují jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena. Poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) je podle Ústavního soudu zřetelným zásahem do práva zaměstnanců na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Sřetávají se zde dvě ústavně garantovaná základní práva, tj. **právo zaměstnanců na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy, a právo žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněné článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy.** Při střetu základních práv je nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná.
28. Ústavní soud výslovně nesouhlasí se závěry NSS uvedenými v rozsudku ve věci 8 As 55/2012, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový text prý provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žádným zákonem totiž nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, kterou zaručuje ústavní pořádek. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy i jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, případný

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

zásah do základních práv dotčených osob je však nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu za použití testu proporcionality.

29. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 10. 2017 ve věci IV. ÚS 1378/16 uvedl:

„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) ničelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
- c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa";*
- d) informace existuje a je dostupná.*

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“

30. Správní soud se při opětovném projednávání věci s ohledem na shora uvedené tedy zaměřil na zodpovězení otázky, zda policií provedený test proporcionality umožňuje – v duchu závěrů Ústavního soudu – odmítnout poskytnutí informace o výši platu a dospěl k závěru, že tomu tak je.
31. Policie ČR Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy totiž ve svém obšírném a obsáhlém rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014 k otázce týkající se platu zúčastněné osoby provedla tento test na základě nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 40/80 a Pl. ÚS 15/96, který spočíval v kritériích vhodnosti, potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. Povinný subjekt samozřejmě neprovedl test proporcionality ve smyslu nálezu ústavního soudu, tedy se nezabýval otázkou, zda jsou splněna všechna kritéria, tak jak je tento nálezh požaduje. Při svém zvažování se nicméně zabýval otázkou, zda získání individuální informace o příjmu jednoho příslušníka je schopno přispět k účelu práva na informace, kterým je kontrola ze strany veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí uvedl, že „*že struktury žádosti rozhodně nevyplývá skutečnost, že údaje jsou požadovány se záměrem veřejného zájmu a stejně tak že struktury žádosti nic nenasvědčuje zájmu směřujícímu ke zjištění hospodaření s veřejnými prostředky státu.*“ Dále uvedl: „*Na základě provedeného rozboru kritéria vhodnosti lze konstatovat, že poskytnutí požadovaných údajů, by bylo zásahem do práva na ochranu soukromí a zároveň poskytnutí požadované informace by bylo v rozporu s účelem, pro který byl zákon č. 106/1996 Sb. koncipován.*“ Povinný subjekt tedy dospěl k závěru, že žadatel má **osobní zájem** na zjištění těchto citlivých údajů konkrétní osoby a nikoliv, že jsou tyto údaje požadovány **z důvodu veřejného zájmu směřujícího ke zjištění hospodaření s veřejnými prostředky státu** a tedy, že poskytnutí těchto údajů je v rozporu s účelem tohoto zákona. Povinný subjekt zde v podstatě dochází k závěru, že zde není splněno první ani druhé kritérium, tj. žádost samotná se netýkala veřejného zájmu ohledně hospodaření s veřejnými prostředky, ale zájmu osobního na jedné konkrétní osobě, a že účelem vyžádání informace nebylo přispět k veřejné diskusi.

Co se týče třetího kritéria tj. role žadatele, soud má za to, že i když se povinný subjekt takto explicitně nevyjadřuje, z kontextu jeho rozhodnutí vyplývá, že vzal v potaz i osobu žadatele resp. to, že nejednal v roli tzv. společenského hlídačského psa. Závěr, že žalobce nestál v této roli, ačkoli se do této role staví svým tvrzením, že jeho žádost byla motivována zjištěním profesní a s tím související morální kvality úřední osoby, plyne z logiky celé věci, jelikož jeho žádost o informaci nebyla podána a priori v rámci průzkumu nebo projektu týkajícího např. zjištění morálních kvalit nějakého specifikovaného okruhu úředních osob, ale a posteriori jako reakce na b) správního řízení, které zúčastněná osoba vedla. Tento závěr potvrzuje i sám žalobce, když ve svém odvolání uvedl, že jeho žádost byla podána z důvodu jeho zájmu o úřední osobu, se kterou přišel do úředního styku. Žalobce rovněž před soudem uvedl, že obdobné informace nikde nikdy

nezveřejňoval, že byly pro jeho potřebu. Žalobce má za to, že jestliže potká nějakého policejního úředníka, který se dle jeho názoru nechová tak, jak by měl, porušuje zákony, tak že je jeho legitimním právem podat žádost o informace a zeptat se na ty informace, na které má právo. Tento jeho závěr je ale v rozporu s účelem zákona, kterým nemůže být uspokojení osobní zvědavosti, ale umožnění získání informací za účelem informování veřejnosti. Velký senát Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016 ve věci Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku, č. 18030/11 ve svém rozsudku, na který ústavní nálezn odkazuje, uvádí: „*Důležité je tudíž posouzení otázky, zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako "veřejný hlídací pes"*. Ze závěrů Ústavního soudu a rozsudků Evropského soudu pro lidská práva totiž jasně vyplývá, že využití institutu žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím jako jakéhosi dalšího opravného prostředku v řízení ze strany nespokojeného účastníka je v rozporu s účelem tohoto zákona a tedy zneužitím práva na svobodný přístup k informacím. Na tomto závěru nezmění nic ani tvrzení doplněné ve vyjádření ze dne 15. 3. 2019, že je členem a místopředsedou spolku „Spolek na podporu nezávislé justice ČR Šalamoun“, jehož předmětem je ochrana lidských práv a svobod. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že okolnosti týkající se jeho veřejné angažovanosti nebyly při „provádění testu proporcionality“ zjišťovány, a nebyly tedy napadeným rozhodnutím posuzovány. Důvodem toho však byla skutečnost, že žalobce sám v řízení u povinného subjektu, resp. u odvolacího orgánu, nikdy takovým svým angažmá neargumentoval, resp. vůbec je nezmínil. Naopak, jak je uvedeno výše, žalobce výslovně zdůraznil, že svou žádost o informace podal z důvodu svého osobního zájmu o konkrétní úřední osobu, a že obdobné informace nikde nikdy nezveřejňoval. Za tohoto stavu věci nebyl žádný důvod k tomu, aby povinný subjekt při provádění testu proporcionality zvažoval, zda žalobce plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti nebo nikoliv, když sám žalobce takovou skutečnost vyloučil.

32. Soud tedy dospěl k závěru, že povinný subjekt Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy ve svém rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014, č. j. KRPA-314506-4/ČJ-2014-0011 KR při svých úvahách, kterému právu má dát přednost, zhodnotil, i když ne explicitně, všechna kritéria, tak jak je požaduje ve svém nálezu Ústavní soud a správně dospěl k závěru, že tato kritéria až na to poslední (existence a dostupnost informace) nejsou splněna, což je důvodem pro odmítnutí žádosti o informace. Prvostupňový soud i žalovaný proto v části žádosti o informace, která se týkala platu policisty, postupoval a rozhodl správně.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Městský soud v Praze sice dospěl k závěru, že ohledně informace o platu je žaloba nedůvodná, avšak vzhledem k tomu, že žalovaný i prvostupňový orgán rozhodovaly pouze jedním výrokem, nebylo možné žalobě částečně vyhovět a částečně ji zamítnout. Soud proto v souladu s ust. § 78 odst. 1, 3, a 4 soudního řádu správního zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí Policie ČR a současně Policii ČR jako povinnému subjektu podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil, aby žalobci poskytl informace týkající se vzdělání požadované v jeho žádosti ze dne 14. 8. 2014 pod bodem 3) s tím, že bude na Policii ČR, aby o žádosti žalobce ze dne 14. 8. 2014 pod bodem 5) o informace týkající se platu rozhodla ještě jednou samostatným rozhodnutím.
34. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 2 věta druhá soudního řádu správního, podle kterého měl-li účastník úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Soud vycházel při svém rozhodování o nákladech řízení z toho, že žalobce měl ve věci pouze poloviční úspěch – jeho žádosti o informace mělo být vyhověno jen, co se týče informací o vzdělání. Co se týče informací o platu zúčastněné osoby, ty mu byly po právu odmítnuty a žalobce byl tedy v této části žaloby neúspěšný.
35. Rozhodnutí o nepřiznání náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch

nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V inkriminované věci soud jí žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2019

JUDr. [redacted] v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]